

[Skatteministeren]

værdistigning i begyndelsen af 1980'erne, som ene og alene betød, at de kom til at betale højere skat i form af skat af lejeværdi og ejendoms-skatter. Men da deres økonomiske kår for alvor strammede til i anden halvdel af 1980'erne, kunne de slet ikke sælge til den høje værdi, de nogle år forinden var blevet beskattet af.

Lige så heldig som den generation var, der købte hus før højinflationen, lige så uheldig har den generation været, som købte, da boligpriserne var i top midt i 1980'erne. De står nu med ejendomspriser, der ligger langt under, hvad de købte til, og må samtidig se, at inflationen spiser mindre og mindre af deres gæld.

Regeringen har – og det er der grund til endnu en gang at understrege – ingen planer om at stramme de skattemæssige vilkår for boligejerne. Det har vi sagt mange gange, men det kan åbenbart ikke siges for tit. Vi sagde det i øvrigt også, da vi nedsatte ekspertudvalget om personskatterne. Udvalget fik oven i købet besked om, at dets forslag til skattereform skal baseres på en forudsætning om lavere skattetryk.

Det, der skal til, for at vi kan skabe den økonomiske tryghed, som bidrager til en naturlig omsætning af ejerboliger og mobilitet på boligmarkedet, er fortsat forbedring af konkurrenceevnen, stigende realindkomster efter skat, en mindre offentlig og en større privat sektor, en løsning på strukturproblemerne i dansk økonomi, som gavner vækst og beskæftigelse og en velbegrundet tryghed og tillid på boligmarkedet.

*Forhandling***Kim Behnke (FP):**

Jeg vil gerne tage mit udgangspunkt i skatteministerens bemærkning om, at regeringen siden 1989 har været med til at gennemføre flere forskellige boligpakker. Ja tak, nok er skatteministeren meget liberal, men jeg er da vidende om, at skatteministeren går ind for ophavsretsloven, og skatteministeren må derfor også ærligt erkende, at hvert eneste af de initiativer, der har været taget, er kommet fra oppositionen; hovedparten af dem med deltagelse af Fremskridtspartiet.

Den debat i maj 1990, hvorfra jeg indledte med at citere fra den vedtagne dagsorden, skyldtes udelukkende, at Fremskridtspartiet stod med revolveren for næsen af regeringen

og sagde: Enten får vi en aftale, eller også går vi sammen med andre oppositionspartier for at få vedtaget nogle rammer for det her arbejde.

Så når skatteministeren bruger de boligpolitiske initiativer og pakker, der er blevet vedtaget siden 1989, som argumentation for, at regeringen gør, hvad den kan, så synes jeg ærligt talt, at det er at pynte sig med lånte fjer.

Statsministeren ville gerne undgå politisk turbulens. Intet ønske er større også hos Fremskridtspartiet, men den politiske turbulens er der; hvis den ikke er der dagligt i dagspressen, så er den der ugentligt.

Situationen er jo den, at når der sidder et ekspertudvalg, så har alle politiske partier, eksperter, professorer osv. behov for hele tiden at markere, hvad de mener det er vigtigt for dette ekspertudvalg at tage stilling til. Disse mange markeringer fra højre og venstre ekspertside er med til at skabe den turbulens, som skaber utryghed. Der er brug for ikke blot at stoppe den politiske turbulens, nej, der er brug for at få dementeret den politiske turbulens. Der er brug for, at Folketinget ved en lejlighed som denne kort og præcist meddeler, at ligegyldigt hvad dette ekspertudvalg måtte komme med af ideer, så er vi et forhåbentlig stort politisk flertal her i huset, som er parat til at love at afgive det ubrydelige løfte, at boligejernes økonomiske situation ikke bliver forringet.

Som sagt tidligere, skræmmer sporene. Det er vi ikke de eneste der mener. Professor Gunnar Thorlund Jepsen beskrev i dagbladet Politiken den 21. januar i år under overskriften »Fuldt fradrag for renterne. Vi må ikke gentage fadæsen fra 1985«, ganske rammende og præcist, hvilke konsekvenser det havde, at man ved den sidste skattereform så stort på, at afløbet var alt, alt for hurtigt, og de privatøkonomiske konsekvenser, det fik.

Vi er helt enige med Gunnar Thorlund Jepsen i, at den fadæse må vi ikke gentage, for det vil skabe en så kaotisk situation for mange familier og mange boligejere, at de, der har redet stormen af, de, der igen kan se frem til andet end vandgrød, for alvor vil komme ned med nakken.

Det, vi faktisk synes er det mest bemærkelsesværdige, er den passivitet, som vi også i dag har fået bekræftet fra regeringens side, målt i forhold til den aktivitet, der er fra regeringspartierne side. Det er jo et imponerende regi-